

תת"ע 3014/07/17 - מדינת ישראל נגד חאתם חוויס

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 3014-07-17 מדינת ישראל נ' חוויס
בפני כבוד השופט ארנון איתן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חאתם חוויס

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

עפ"י העובדות בתאריך 8.9.16 בשעה 10:07 בעת שהנאשם נהג ברכב נושא לוחית רישוי 85-473-14 ברחוב סולטן סולימאן, ובעת שהרכב בתנועה עשה הנאשם שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית.

במועד ההקראה כפר הנאשם במיוחס לו, וציין כי בעת שעשה שימוש בטלפון הרכב היה בעצירה מוחלטת, על פיו הטלפון היה במתקן, ואף שרצה לעשות שיחה מאוד דחופה לא עשה שימוש בטלפון אלא נכנס לחנייה הסמוכה למוזיאון רוקפלר, שם עצר, חייג, ולאחר מכן החזיר את המכשיר למתקן והמשיך בנסיעה, אז נעצר על ידי השוטר ונרשם לו דו"ח.

ראיות התביעה:

במסגרת ראיות התביעה העיד השוטר דוד שפיר (להלן: "השוטר"), שמסר כי באותו היום התייצב במקום במשימת אכיפה באזור מוזיאון רוקפלר כנגד עבירות תנועה מסוג שימוש בטלפון נייד בעת נסיעה ואי חגירת חגורות בטיחות.

בהתאם לדו"ח שכתב וסומן **ת/1** בעת שעמד ביציאה מהמוזיאון ראה את הנאשם נוהג לבדו מצומת רוקפלר לכיוון כיכר הפרחים. השוטר הבחין כי הנאשם מחזיק בידו הימנית טלפון נייד כהה עם צג דולק ועם חוט שמחובר אליו ולאוזנייה שבאוזן ימין של הנאשם.

הנאשם החזיק את הטלפון בגובה החזה הסתכל עליו ונגע במסך עם אגודלו. עוד הבחין השוטר כי בשלב מסוים הנהג עזב את ההגה עם ידו השמאלית והכניס את הסטילס (מקל כתיבה) לתוך הטלפון ושוב החזיק את הטלפון עם ידו השמאלית. בעת שניגש אליו השוטר ודפק על חלון הרכב, הניח הנאשם מיד את הטלפון על המושב שלצדו. השוטר הוסיף כי הראות באותו היום הייתה טובה וחלונות כלי הרכב היו שקופים, כך שהעבירה נצפתה בבירור. בתגובתו בשטח

מסר הנאשם: "לא בדיוק דיברתי".

ראיות ההגנה:

במסגרת פרשת חזר הנאשם על גרסתו לפיה בזמן שחייג הרכב היה בעצירה. הנאשם הוסיף, כי בעת האירוע הבחין בניידת ושוטרת עומדים במקום. הנאשם הוסיף כי ברכבו קיימת דיבורית ועל כן אין סיבה כי יעשה שימוש בטלפון הנייד שלא באמצעותה. במסגרת חקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הוא מחזיק בטלפון נייד עם מקל כתיבה וכי ברכב היו אוזניות. על פיו האוזניות משמשות אותו לעיתים גם כשהוא מחוץ לרכב, הנאשם כפר כי בעת נסיעתו האוזנייה הייתה מחוברת לאוזנו הימנית.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את העדויות ראיתי להעדיף את עדות השוטר שהינה אמינה בעיניי. כאמור השוטר הוצב במקום בשעת בוקר לצורך משימת אכיפה במקום כנגד עבירות תנועה מסוג שימוש בטלפון נייד בעת נסיעה ואי חגירת חגורות בטיחות.

השוטר הבחין בבירור בנאשם מחזיק בידו הימנית טלפון שחור בגובה החזה, כשבשלב מסוים הנאשם עזב את ההגה עם ידו השמאלית והכניס מקל כתיבה לתוך הטלפון. עוד הבחין השוטר כי באוזנו הימנית של הנאשם אוזנייה המחוברת בחוט לטלפון אותו החזיק כאמור בידו הימנית. אין חולק, כי לנאשם בעת האירוע היה טלפון מסוג זה ואליו היה מחובר מקל כתיבה ("סטילס"). כאמור פרט זה בו הבחין השוטר הינו ייחודי ומהווה נתון משמעותי לכך שהדברים אכן התרחשו באופן שתיאר השוטר.

יתר על כן, בעת שניגש השוטר אל הנאשם ודפק על חלון הרכב הבחין כי הנאשם מניח מיד את הטלפון על הכיסא הסמוך לכיסא הנהג. גם בתגובת הנאשם כפי שמסרה לשוטר יש כדי להוות חיזוק לכך כי אכן החזיק בטלפון בעת הנסיעה. כאמור הנאשם מסר לשוטר כי לא בדיוק דיבר. אמירה זו מעבר להיותה ראשית הודאה, מחזקת את המסקנה שנעשה שימוש במקל הכתיבה והטלפון בעת שהרכב בנסיעה, בדיוק כפי שהדברים באים לידי ביטוי בתיאור השוטר.

מנגד גרסת הנאשם לפיה דיבר בעת שהטלפון היה מונח במתקן המותקן ברכב, נטענה רק במסגרת דיון ההקראה ואין לה שום אזכור בדו"ח. מעבר להיותה של גרסה זו גרסה כבושה, הרי שאין בה גם הגיון שעה שהשוטר מבחין בנאשם כשבאוזנו הימנית אוזנייה המחוברת בחוט לטלפון אותו החזיק בידו הימנית כאמור. סביר יותר, כי בנסיבות אלו ובניגוד לדברי הנאשם לא נעשה כלל שימוש בדיבורית.

לאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בעדות יחידה לצורך הרשעה, העדפתי כאמור לאמץ את גרסתו של השוטר שהינה מהימנה עליו וכאמור מקבלת חיזוקים ממספר אספקטים כפי שציינתי לעיל.

לאור כל האמור אני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו.

ניתנה היום, כ"ח אלול תשע"ז, 19 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים

